

Sygn. akt II Ka 663/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SSO Agata Kowalska (spr.) SSO Karol Troć
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Marka Kempki

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2021 r.

sprawy **K. B. (1) i M. G.**

oskarżonych z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 7 maja 2021 r. sygn. akt II K 1110/19

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. W. oraz adw. M. B. po 516,60 zł (w tym po 96,60 zł podatku VAT) tytułem obrony z urzędu wykonywanej w imieniu K. B. (1) i M. G.;

III. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze ustalając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 663/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2.	

1. **CZĘŚĆ WSTĘPNA**

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 7 maja 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 1110/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do kary

co do winy

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	<i>uchylenie</i>	#	<i>zmiana</i>
---	------------------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

-----	-----	-----
-------	-------	-------

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>Zarzuty wywiedzione przez obrońcę oskarżonego K. B. (1) w części dotyczącej skazania za czyny z pkt I wyroku:</p> <p>1. <u>Obraza przepisów postępowania</u>, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, wyrażająca się w ocenie materiału dowodowego z przekroczeniem granic swobody przewidzianej w art. 7 kpk, akcentującej – wbrew zasadzie obiektywizmu – okoliczności niekorzystne dla oskarżonego i często oparte na niedopuszczalnych domniemaniach Sądu, czego szczególnym wyrazem jest przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji niedowiedzionych i niewynikających z wiedzy i doświadczenia życiowego ustaleń,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>że K. B. (1) dokonał kradzieży transformatora, w sytuacji, gdy prawidłowa i wszechstronna ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, powinna prowadzić do uznania, że brak jest dostatecznych dowodów na sprawstwo oskarżonego, a sposób działania sprawców kradzieży transformatora, wbrew zapatrywaniom Sądu pierwszej instancji nie był tożsamy z kradzieżą lawety, linek stalowych oraz kabli elektrycznych;</p> <p>Co w konsekwencji doprowadziło do:</p> <p>2. <u>Błędy w ustaleniach faktycznych</u>, przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na błędnym ustaleniu sprawstwa oskarżonego w zakresie kradzieży transformatora;</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty wywiedzione przez obrońcę oskarżonego okazały się pozbawione zasadności.</p> <p>Uprzedzając zasadniczą część niniejszych wywodów Sąd Odwoławczy poczuł się zobligowanym, ażeby zasygnalizować skarżącemu, iż konstrukcja wywiedzonego przezeń środka zaskarżenia była wadliwa. Powiązanie obrazu treści przepisu art. 410 kpk z naruszeniem art. 7 kpk należało ocenić jako pozbawione merytorycznych podstaw. Oczywistym bowiem pozostaje, iż konstruowanie prawdziwych ustaleń faktycznych musi opierać się na dowodach wiarygodnych, a dowody</p>		

niewiarygodne temu celowi nie służą. Pominięcie określonych dowodów uznanych za niewiarygodne przez Sąd meriti przy konstruowaniu ustaleń faktycznych jest rezultatem dokonanej oceny dowodów i wyboru jednej ze sprzecznych wersji zdarzenia, w sytuacji, w której wersje te absolutnie się wykluczają. Nie oznacza to jednak, że nie dokonano oceny określonych dowodów w ogóle, a tym samym nie świadczy o naruszeniu art. 410 kpk (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 września 2017 roku, wydany w sprawie o sygn. II AKa 285/17).

Z tego względu, pomimo iż apelacja pozornie zawierała szereg zarzutów dotyczących rzekomej obrazy przepisów proceduralnych, to po wnikliwej analizie jej treści należało stwierdzić, że w konsekwencji jej autor zarzucił Sądowi pierwszej instancji dokonanie wadliwej oceny dowodów, które, w jego odczuciu, ocenione zostały z obrazą art. 7 kpk, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego odtworzenia stanu faktycznego i uznania winy jego klienta.

Lakoniczne wywody apelacji nie zdołały jednak obalić tak prawidłowości procesu procedowania przez Sąd merytoryczny jak i finalnie wyprowadzonych przez ów organ procesowy konkluzji o wyczerpaniu przez K. B. (1) ustawowych znamion wszystkich zarzucanych mu czynów, w tym także czynu opisanego w pkt I aktu oskarżenia, włącznie z częścią wskazującą na dokonanie przezeń kradzieży transformatora elektrycznego. Jednocześnie, pomimo ciążącego na nim wymogu dokładnego wykazania jakich uchybień dopuścił się

Sąd merytoryczny w kontekście zasad wiedzy, w szczególności logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego przy ocenie materiału dowodowego, ten w zasadzie ograniczył się do gołosłownego, prostego i subiektywnego wskazania, iż nie zgadza się z oceną dowodów dokonaną przez Sąd merytoryczny. Formułując petitum apelacji jej autor posłużył się jedynie sloganami natury ogólnej dotyczącymi wywołanej materii, nie przenosząc ich na realia przedmiotowej sprawy, a co więcej - problematyki tej nie zgłębił w części motywacyjnej, która jawiła się aż nadto zwięźle. Innymi słowy, kwestionując pierwszoinstancyjną ocenę dowodów skarżący w żaden sposób nie wskazał konkretnych uchybień Sądu Rejonowego, koncentrując się w istocie na zaprezentowaniu własnej, odmiennej konwencji zdarzeń, wybrzmiewającej zdecydowanie na korzyść swojego klienta, z której wynikało, iż na brak winy po stronie zainteresowanego winien wskazywać odmienny sposób działania sprawców kradzieży lawety, linek stalowych i kabli elektrycznych, których dopuścił się również oskarżony, a podmiotów odpowiedzialnych za zabór transformatora elektrycznego. Zdaniem skarżącego, sprawcy pierwszego z wyszczególnionych przezeń czynów działali w sposób spontaniczny, a niekiedy nawet chaotyczny, bez konieczności zapewnienia sobie odpowiedniego zaplecza, podczas gdy w przypadku drugiego z nich przebieg zdarzenia musiał zostać uprzednio dokładnie zaplanowany, zwłaszcza ze względu na wagę i gabaryty skradzionego mienia, którego zabór wymagał użycia specjalistycznego sprzętu.

Niemniej jednak, tak sformułowane dowolne i dość kontrowersyjne postulaty niewątpliwie nie zdołały znaleźć uznania w oczach Sądu Okręgowego. Wskazywane przez apelującego rozbieżności, nawet gdyby okazały się rzeczywiste, w żaden sposób nie świadczyły o niemożności dokonania kradzieży transformatora elektrycznego przez K. B. (1). Jedyne kryterium dla przypisania winy danemu sprawcy nie może stanowić charakterystyczny sposób jego działania w danym przypadku, a tym bardziej konieczność istnienia tożsamości pomiędzy tym mechanizmem, a schematami w jakich sprawca dopuszczał się popełnienia pozostałych przestępstw. Nie budzi wątpliwości, iż przyjęcie przez organ procesowy właśnie takiego wyznacznika byłoby nierzetelne i nieobiektywne, zaś wnioski wyprowadzone w ten sposób nielogiczne i nieracjonalne. Konkluzje o winie oskarżonego winny być wyprowadzone wskutek dogłębnej analizy całości zgromadzonego w sprawie i uznanego za wiarygodny materiału dowodowego – właśnie tak jak miało to miejsce na gruncie przedmiotowej sprawy.

Wprawdzie, w stosownej części tabelarycznego uzasadnienia wyroku Sąd Rejonowy po krótko wskazał, iż wersji zdarzeń zaprezentowanej przez K. B. (1) poniekąd zaprzeczał sposób działania sprawców oraz okres, w jakim dokonano zaboru poszczególnych przedmiotów, jednak znamienne dla przyjęcia sprawstwa oskarżonego nie okazały się właśnie te przesłanki, choć i one, w mniejszym stopniu, za takim rozstrzygnięciem przemawiały. Jak wynika wprost z uzasadnienia do

zaskarżonego orzeczenia - kluczowe dla wydania wobec oskarżonego wyroku skazującego okazały się bowiem obciążające go relacje współoskarżonych. Rzecz jasna, te wyraźnie różniły się z konwencją zdarzeń wykreowaną przez podsądnego, jakoby nie dokonał on kradzieży transformatora elektrycznego, jednak w żadnym razie nie mogło to niejako odgórnie podważyć ich rzetelności i doniosłości. Tutaj wskazać należy, iż do wszystkich ujawnionych w toku sprawy źródeł dowodowych organ procesowy winien podejść w sposób równy, nie przekreślając, ani też nie faworyzując któregoś z nich. Bez wątplenia, przeciwne nastawienie byłoby przejawem stronniczości i braku obiektywizmu po stronie Sądu Rejonowego. Tymczasem, nie sposób oprzeć się wrażeniu, jakoby skarżący uznawał dowód z wyjaśnień swojego klienta jako niemalże koronny, prezentując wykreowany przezeń przebieg zdarzeń jako pewnik. W rzeczywistości, zaistniała sytuacja procesowa, w której wyłoniły się dwie poniekąd sprzeczne wersje zdarzeń – jedna przedstawiona przez K. B. (1) i druga – przeciwstawna do niej płynąca z treści depozycji Ł. S. (1) oraz K. J. (1), zobligowała Sąd merytoryczny nie tylko do dogłębnej analizy każdego ze wskazanych źródeł dowodowych, ale także do dokonania ich wzajemnej konfrontacji, a następnie w jej skutek - uznania, czy któraś z nich i ewentualnie w jakim zakresie zasłużyła na przyznanie przymiotu wiarygodności. Czyniąc zadość tak nakreślonemu schematowi Sąd pierwszej instancji słusznie doszedł do przekonania, iż to zeznania współoskarżonych są szczerze i rzetelne, zaś konwencja zdarzeń prezentowana

przez oskarżonego i jego obrońcę stanowi jedynie realizację przyjętej linii obrony i nakierowana jest na zminimalizowanie odpowiedzialności K. B. (1), a wraz z tym złagodzenie orzeczonej względem oskarżonego kary jednostkowej, a następnie kary łącznej. Wersja zdarzeń zaprezentowana przez Ł. S. (2) i K. J. (2) jawiła się bowiem jako logiczna i konsekwentna, przy czym znalazła odzwierciedlenie w pozostałej części materiału dowodowego. Co więcej – Sąd Okręgowy nie dopatrywał się realnych i obiektywnych przyczyn, dla których ci mieliby, akurat w tej części swoich depozycji, mówić nieprawdę, tylko po to, by w ten sposób bardziej pogрузić swojego dotychczasowego współnika. Co nie mniej znamienne to fakt, iż składane przez nich w toku niniejszego postępowania relacje pozostawały bez znaczenia dla ich sytuacji procesowych i ewentualnych konsekwencji prawnych wynikających ze współuczestnictwa w dokonywaniu czynów zabronionych przez ustawę. Z kolei, niewątpliwie oskarżony miał dość łatwo wytłumaczalny powód, by w treści wyjaśnień dokonywać zniekształcenia rzeczywistego przebiegu zdarzeń, tak by ten z jego położenia malował się korzystniej.

Sąd Rejonowy dostrzegł nadto, iż wyjaśnienia oskarżonego poniekąd zostały poparte depozycjami A. L., jednak tym słusznie odmówiono wiary. Wprawdzie, świadek wskazywał, iż K. B. (1) nie dokonał zaboru rzeczonoego transformatora, jednak nie wskazał jednocześnie podmiotu odpowiedzialnego za ów czyn, sugerując jedynie, iż był to ktoś inny. Tak w ocenie Sądu Rejonowego, jak i Instancji Odwoławczej, depozycje tej

treści winny budzić pewne obiekcje, zwłaszcza gdy przy dokonywaniu ich oceny weźmie się nadto pod uwagę sposób, w jaki ów świadek relacjonował. Nie budzi żadnych wątpliwości, iż z jakiegoś względu unikał on odpowiedzi na poszczególne pytania bądź zaskaniał się przyjmowaniem leków i związaną z nim niepamięcią i problemami w prawidłowej percepcji. Słusznie zatem Sąd Rejonowy uznał, iż jego depozycje nie były szczere, przy czym stanowiska tego w żadnym zakresie nie podważył sam skarżący, który wskazał jedynie na treść relacji świadka, bez odwołania się do jej wiarygodności.

Reasumując całość niniejszych wywodów stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji w zakresie oceny wiarygodności ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego. Skarżący w wywiedzonej apelacji w sposób obiektywny nie wykazał zaś nieprawidłowości procesu pierwszoinstancyjnej oceny dowodów, które skutkowałyby uwzględnieniem przedstawionych zarzutów, prezentując jedynie własną wersję zdarzeń, a pomijając milczeniem precyzyjnie przedstawiony w uzasadnieniu do zaskarżonego orzeczenia tok rozumowania Sądu Rejonowego.

Wniosek

Wniosek obrońcy oskarżonego K. B. (1):
I. Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez:
1. W zakresie czynu przypisanemu oskarżonemu w pkt I wyroku:

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

a) Z opisu czynu wyeliminowanie czynności polegającej na zaborze w celu przywłaszczenia w okresie 15/17 grudnia 2018 roku transformatora elektrycznego m-ki S. oraz wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności;

b) W pkt III a) części dyspozytywnej wyroku orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w wysokości 1.600 złotych;

Ewentualnie, gdyby Sąd nie uwzględnił powyższych wniosków:

2. Orzeczenie wobec oskarżonego za czyn przypisany mu w pkt I kary 10 miesięcy pozbawienia wolności;

3. W zakresie czynu przypisanemu oskarżonemu w pkt II wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności wymiarze 1 roku i 2 miesięcy;

4. W zakresie czynu przypisanemu oskarżonemu w pkt IV orzeczenie wobec oskarżonego kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda z nich;

5. W pkt II części dyspozytywnej wyroku uchylenie rozstrzygnięcia o karze łącznej i wymierzenie oskarżonemu kary łącznej w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

Ewentualnie:

II. Uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji;

Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów, na uwzględnienie nie zasłużył żaden z wniosków apelacyjnych sformułowanych przez skarżącego.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>Zarzut wywiedziony przez obrońcę oskarżonego K. B. (1) odnośnie do czynów z pkt I, II, IV wyroku:</p> <p>3. <u>Rażąca niewspółmierność wymierzonych kar jednostkowych i kary łącznej</u> w wysokości 2 lat pozbawienia wolności, w sytuacji, gdy wszystkie okoliczności wpływające na wymiar kary przemawiają za tym, by oskarżonemu wymierzona została kara pozbawienia wolności za czyny I, II w niższym wymiarze, zaś za czyn z pkt IV kara grzywny;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut wywiedziony przez obrońcę oskarżonego okazał się pozbawiony zasadności.</p> <p>Odpierając tak sformułowany zarzut w pierwszej kolejności wskazać należy, iż zarówno orzeczone wobec K. B. (1) kary jednostkowe jak i zasądzona względem oskarżonego kara łączna w żadnym razie nie noszą cech rażącej niewspółmierności, a tylko tego rodzaju niewspółmierność mogłaby powodować, w myśl art. 438 pkt 4 kpk, wydanie orzeczenia reformatoryjnego. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary (w tym wypadku również kary łącznej)</p>		

jest spełniona tylko wówczas, jeżeli z punktu widzenia nie tylko zainteresowanej strony procesowej, ale i ogółu społeczeństwa, orzeczona kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość bądź przeciwnie – jest karą zbyt łagodną, która nie zdoła spełnić swych ustawowych celów. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, czyli niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować. Pojęcie rażącej niewspółmierności oznacza zatem znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw sądowego wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo.

Tymczasem, kryterium tego nie spełniły kary zasądzone wobec oskarżonego przez Sąd pierwszej instancji. Wymierzając mu jednostkowe kary Sąd pierwszej instancji uwzględnił wszystkie ustawowe dyrektywy płynące z treści art. 53 kk, właściwie zważył stopień jego winy oraz społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, bacząc jednocześnie na wszelkie okoliczności dotyczące stricte osoby sprawcy, a zatem zarówno te przemawiające na korzyść K. B. (1), jak też te obciążające go. Wskutek przeprowadzenia tak nakreślonego schematu orzeczone kary uznać należy zatem za odpowiednie do tego, by podzielać na oskarżonego

powstrzymująco i uświadomić mu nieuchronność poniesienia odpowiedzialności karnej za ewentualne, kolejne naruszenie porządku prawnego. Nadto, niewątpliwie są to kary sprawiedliwe, które zachowują właściwe proporcje pomiędzy funkcją represyjną i wychowawczą, a w szczególności winny przyczynić się do uświadomienia oskarżonemu naganności prezentowanych przezeń zachowań oraz uczynić zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości dowodząc braku bezkarności dla tego typu incydentów.

Co więcej – w sposób analogiczny ustosunkować należy się do orzeczonej względem oskarżonego kary łącznej, uwzględniając iż kształtując jej wymiar Sąd Rejonowy miał w polu widzenia dyrektywy płynące z treści odpowiednich przepisów. Tym samym, zdaniem Sądu drugiej instancji, ferując takie a nie inne rozstrzygnięcie, Sąd Rejonowy właściwie uwzględnił wszystkie okoliczności wynikające z kodeksowych dyrektyw wymiaru kary łącznej, wyrażone w art. 85a kk, przyjmując, iż dają one podstawy do wzięcia pod uwagę wypośrodkowany z punktu widzenia sprawcy model łączenia kar, tj. zasadę asperacji, bardziej zbliżoną jednak w kierunku absorpcji – a tę, z kolei, trudno łączyć z pojęciem rażącej surowości.

Słusznego oglądu Sądu Rejonowego na kwestię prawidłowości zapadłego rozstrzygnięcia nie zdołały skutecznie podważyć wywody apelacji. Pomimo, iż skarżący obrońca sformułował tezę, iż Sąd Rejonowy niewłaściwie uwzględnił wagę i okoliczności czynów popełnionych przez jego klienta, to w istocie nie wskazał

jakie konkretne błędy w z tym zakresie organ procesowy poczynił. Stwierdzić zatem należy, iż lakoniczne rozważania obrony zdecydowanie bardziej stanowią ogólne, teoretyczne frazy, niż rzeczywiście znajdują zastosowanie do realiów przedmiotowej sprawy. Wskazać należy, iż w pisemnych motywach do zaskarżonego orzeczenia zwięźle wykazano jakie okoliczności Sąd wziął pod uwagę przy ferowaniu rozstrzygnięcia w zakresie każdej z kar jednostkowych i dlatego właśnie te sankcje okażą się odpowiednie do spełnienia swych ustawowych celów. Co przy tym znamienne – wnioski wyprowadzone przez organ procesowy w tym zakresie są na tyle jasne, wymowne i przekonujące, iż nie pozostawiają miejsca na margines wątpliwości co do ich stosowności.

Analizując tę materię nie należy ignorować, iż popełnienie przez K. B. (1) czynu niedozwolonego nie miało charakteru incydentalnego. Wręcz przeciwnie – ten wielokrotnie wchodził w konflikt z prawem, o czym świadczy nie tylko fakt, iż niniejsze postępowanie nie dotyczy popełnienia jednego, lecz kilku przestępstw, ale i to, że oskarżony w przeszłości był już siedmiokrotnie karany, w tym trzy razy za czyny popełnione przeciwko mieniu. Orzeczone wobec niego dotychczas sankcje karne okazały się zatem niewystarczające, by zresocjalizować K. B. (1), co świadczy o wysokim stopniu jego demoralizacji. Z tych względów trudno zaaprobować przekonanie apelującego, jakoby słuszne i sprawiedliwe reakcje karne stanowiły te zaproponowane w treści wniosku apelacyjnego. Wręcz przeciwnie – sformułowane przezeń orzeczenie w zakresie

wymierzonych kar, w stosunku do sprawcy tego typu, niewątpliwie spowodowałyby stan drastycznej łagodności zasądzonej sankcji karnej i z całą pewnością nie podziałałoby na oskarżonego hamująco, umacniając w nim przekonanie, iż w zasadzie, pomimo, iż po raz kolejny zbagatelizował obowiązujące normy prawne, pozostaje bezkarny. Pozostawienie na wolności wielokrotnie już karanego sprawcy przestępstw charakteryzujących się tak znacznym stopniem społecznej szkodliwości, stanowiłoby przejaw bezzasadnego forowania jak również w powszechnym, społecznym odbiorze z pewnością budziłoby kontrowersje i nieufność obywateli wobec organów wymiaru sprawiedliwości.

Z tego względu uznać należy, iż Sąd pierwszej instancji prawidłowo uwzględniając wszystkie okoliczności sprawy – zwłaszcza te znamienne dla wymiaru kar jednostkowych oraz instytucji kary łącznej, prawidłowo uznał iż słuszną i sprawiedliwą represję karną stanowić będzie wymierzenie K. B. (2) za czyn przypisany mu w pkt I wyroku – kary 1 roku pozbawienia wolności, za czyn przypisany mu w pkt II wyroku – 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn przypisany mu w pkt IV wyroku – kary 6 miesięcy pozbawienia wolności i w konsekwencji kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności.

Wniosek

Wniosek obrońcy oskarżonego K. B. (1):

zasadny

częściowo zasadny

I. Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez:

niezasadny

1. W zakresie czynu przypisanemu oskarżonemu w pkt I wyroku:

a) Z opisu czynu wyeliminowanie czynności polegającej na zaborze w celu przywłaszczenia w okresie 15/17 grudnia 2018 roku transformatora elektrycznego m-ki S. oraz wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności;

b) W pkt III a) części dyspozytywnej wyroku orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w wysokości 1.600 złotych;

Ewentualnie, gdyby Sąd nie uwzględnił powyższych wniosków:

2. Orzeczenie wobec oskarżonego za czyn przypisany mu w pkt I kary 10 miesięcy pozbawienia wolności;

3. W zakresie czynu przypisanemu oskarżonemu w pkt II wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności wymiarze 1 roku i 2 miesięcy;

4. W zakresie czynu przypisanemu oskarżonemu w pkt IV orzeczenie wobec oskarżonego kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda z nich;

5. W pkt II części dyspozytywnej wyroku uchylene rozstrzygnięcia o karze łącznej i wymierzenie oskarżonemu kary łącznej w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

Ewentualnie:

II. Uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji;

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów, na uwzględnienie nie zasłużył żaden z wniosków apelacyjnych sformułowanych przez skarżącego.		
Lp.	Zarzut	
	<p>Zarzut wywiedziony przez obrońcę oskarżonego M. G.:</p> <p><u>Błąd w ustaleniach faktycznych</u>, mogący mieć wpływ na treść wydanego wyroku, a polegający na przyjęciu, iż istnieją w sprawie dostateczne dowody świadczące o winie oskarżonego M. G. w zakresie dokonania występku kradzieży z włamaniem;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut okazał się pozbawiony zasadności.</p> <p>Poddając zaskarżony wyrok kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy nie stwierdził tzw. błędu dowolności, który wynikałby z przekroczenia przez Sąd Rejonowy wytycznych oceny dowodów zawartych w art. 7 kpk. Ów zarzut jest bowiem silnie powiązany z tymi natury procesowej, których skuteczność warunkuje prawidłowość dokonywanych następnie przez organ orzekający ustaleń faktycznych. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, może okazać się trafny tylko</p>		

wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać Sądowi orzekającemu w pierwszej instancji uchybienia przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu tak zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyraźnie wskazuje się, iż istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy mówiąc na forsowaniu własnego poglądu strony na daną kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów Sąd pierwszej instancji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2005 roku w sprawie o sygnaturze akt WA 10/05). Jednocześnie, ewentualny zarzut z art. 438 pkt 3 kpk powinien w sposób obiektywny i przekonujący wskazywać rzeczywiste nieprawidłowości w rozumowaniu Sądu ferującego dany wyrok w zakresie nie jakichkolwiek ustaleń, lecz ustaleń dla zapadłego rozstrzygnięcia istotnych.

W ocenie Instancji Odwoławczej skarżący nie uczynił zadość wskazanym powyżej wymogom, ograniczając się do dość prostej polemiki sprowadzającej się w zasadzie do zanegowania sprawstwa swojego klienta, która skonfrontowana z doświadczeniem życiowym, racjonalnym rozumowaniem i logiką oraz

zgromadzonymi w tej sprawie dowodami pozostawała nieuzasadniona. Z tej przyczyny uznać zatem należało, iż ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę orzeczenia dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd meriti są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe oraz mające pełne i mocne oparcie w zgromadzonych, wiarygodnych dowodach, a zatem nie noszą cech błędu. Analiza całości zebranego w sprawie materiału dowodowego słusznie doprowadziła Sąd pierwszej instancji do przekonania, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona zarzucanego mu czynu.

Kwestionując zasadność i prawidłowość rzeczonych ustaleń faktycznych skarżący wskazał, jakoby w niniejszej sprawie brak było dostatecznych dowodów przemawiających za uznaniem winy M. G.. Jednocześnie wywiódł, iż oskarżony modyfikując swoje wyjaśnienia, finalnie nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. W tym zakresie w pełni aktualne pozostają argumenty Sądu Odwoławczego podniesione w stosunku do zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego K. B. (1). Fakt, iż oskarżony negował swoje sprawstwo nie mógł bowiem świadczyć o przyjęciu braku jego winy i w konsekwencji skutkować wydaniem orzeczenia uniewinniającego – a wydaje się, że właśnie taka była dorozumiana intencja autora apelacji. Raz jeszcze powtórzyć należy, iż traktowanie dowodu z wyjaśnień oskarżonego jako niemalże koronnego i stawianie go w roli pewnego wyznacznika w procesie odtwarzania stanu faktycznego stanowiłoby jawny przejaw braku rzetelności i obiektywizmu po stronie organu

procesowego. Z tego względu fakt, iż M. G. przekonywał, iż wiedzę odnośnie do inkryminowanego zajścia stanowiącego przedmiot niniejszego procesu zaczerpnął od współoskarżonego Ł. S. (1), nie może automatycznie czynić jego relacji wiarygodną. Wręcz przeciwnie – organ procesowy zobligowany był badać autentyczność złożonych przezeń relacji z taką samą precyzją jak miało to miejsce w przypadku pozostałych zebranych w sprawie źródeł dowodowych, kierując się przy tym zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. To właśnie z tej przyczyny, podobnie jak miało to miejsce w przypadku K. B. (1), Sąd Rejonowy uznał wyjaśnienia złożone przez oskarżonego jako niewiarygodne i stanowiące jedynie jego linię obrony, zaś prawidłowości ustaleń Sądu merytorycznego w tym zakresie nie zdołał skutecznie podważyć skarżący.

W ocenie Sądu Odwoławczego na kanwie przedmiotowej sprawy nie wyłoniły się wątpliwości, o których stanowi apelacjach. Sąd pierwszej instancji w oparciu o całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego odtworzył rzeczywisty przebieg zdarzeń z udziałem M. G., w tym okoliczności w jakich sprawcy zarzucanego mu czynu pokonali zabezpieczenie w postaci drzwi garażowych i dostali się do wnętrza okradzionego budynku. Obiekcje co do rzeczzonego sposobu być może powziął sam apelujący, jednak swojego stanowiska w tym zakresie nie zdołał przekonująco uargumentować, wskazując chociażby skąd te mogłyby wynikać. Gołosłowne hipotezy skarżącego, nieoparte żadnymi obiektywnymi dowodami, nie mogły okazać się wystarczające,

<p>ażeby obalić dokładnie ustalony w toku pierwszoinstancyjnego postępowania stan faktyczny.</p> <p>Podsumowując tę część powyższych wywodów wyraźnie dodać należy, iż w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości, iż oskarżony M. G. popełnił zarzucany mu w przedmiotowym postępowaniu czyn.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek obrońcy oskarżonego M. G. o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności wywiedzionego zarzutu, na uwzględnienie nie zasłużył sformułowany przez obrońcę oskarżonego wniosek apelacyjny.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>Zarzut wywiedziony przez obrońcę oskarżonego M. G.:</p> <p><u>Obraża przepisów postępowania</u>, mogąca mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 193 § 1 kpk, pomimo, potrzeby stwierdzenia okoliczności wymagających wiadomości specjalnych w zakresie wartości felg samochodowych nie zasięgnął opinii biegłego;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut wywiedziony przez obrońcę oskarżonego okazał się pozbawiony zasadności.</p> <p>Na wstępie tej części rozważań nadmienić należy, iż przywołany przez skarżącego przepis normuje dopuszczalność prawną skorzystania w procesie karnym z opinii biegłego. Opiniowanie na potrzeby procesu karnego uprawnione jest wówczas, gdy dla stwierdzenia danej okoliczności niezbędne jest posiadanie wiedzy specjalnej. Co przy tym znamienne – literalna wykładnia przepisu prowadzi do wniosku, że chodzi tu jedynie o kwestie mające znaczenie dla rozstrzygnięcia. Innymi słowy, podstawową przesłanką sięgnięcia przez organy procesowe po opinię biegłego jest ustalenie, że dla stwierdzenia określonych, istotnych okoliczności niezbędne jest posiadanie wiadomości specjalnych. Pojęcie to jest nieostre, jednakże możliwe jest jego ograniczenie na kilku płaszczyznach. Po pierwsze, należy wskazać, że chodzi tu o wiadomości, które nie są wiedzą powszechną zgodną z rozwojem społecznym, nie jest to zatem wiedza dostępna dla dorosłego człowieka o odpowiednim doświadczeniu życiowym i wykształceniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 1976 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II KR 48/76), gdyż taka może być zastąpiona wiedzą i doświadczeniem sędziowskim (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2010 roku, wydane w sprawie o sygn. akt II KK 291/10). Wiadomości specjalne obejmują zatem takie wiadomości faktyczne</p>	

czy praktyczne, które wykraczają poza przeciętne umiejętności czy wiedzę. Co więcej – poza pewnymi wyjątkami wyartykułowanymi przez ustawodawcę, decyzja w przedmiocie powołania dowodu z opinii biegłego jest fakultatywna, zatem to w gestii organu ferującego dane rozstrzygnięcie leży ocena czy ta okaże się niezbędną czy też nie.

A contrario, wnioskować zatem należy, iż organ procesowy nie będzie powoływał biegłego, w sytuacji gdy okoliczności, do których ten miałby się ustosunkować nie będą znamienne z punktu widzenia rozwiązania sprawy lub będą mu znane z innego źródła bądź łatwe do ustalenia, czyli innymi słowy – jeśli wywołanie dowodu z opinii biegłego rozstrzygnięciu danej sprawy nijak nie będzie służyć. Nadmierne, zbędne rozbudowywanie postępowania dowodowego prowadziłoby bowiem wyłącznie do tak niepożądanego stanu jakim jest przewlekłość postępowania. W przedmiocie tym wielokrotnie wypowiadał się już Sąd Najwyższy, wskazując wprost na brak podstaw do zasięgnięcia opinii biegłego w sytuacji, gdy Sąd dysponuje materiałem dowodowym (w postaci zeznań świadków czy dokumentów) pozwalającym na ustalenie stanu faktycznego sprawy w sposób wymagany przez przepisy ustawy.

Tymczasem, Sąd Rejonowy doszedł do słusznej konkluzji, iż w realiach przedmiotowej sprawy wywołanie dowodu z opinii biegłego, o którym stanowi apelacja okazałoby się zbyteczne. Wszak, ustalenie wartości skradzionych felg samochodowych nie wymaga wiedzy specjalistycznej. Co więcej – organ procesowy nie oszacował ich wartości w

sposób dowolny, przyjmując własne, nieznane kryteria, lecz dokonał ustaleń faktycznych w tym zakresie w oparciu o zebrany w sprawie, dość obszerny materiał dowodowy. Wywody apelacji stanowią zaś nic innego jak jedynie wyraz subiektywnego odczucia skarżącego, iż kwota należna za rzeczony felgi została zawyżona, zaś dokonanie procesu ich regeneracji pozostaje bez znaczenia dla ich wartości rynkowej.

Podsumowując powyższe wywody stwierdzić należy, iż wobec ujawnionego materiału dowodowego, odtworzony przez Sąd merytoryczny stan faktyczny nie budzi wątpliwości, zatem dalsze rozbudowywanie postępowania dowodowego nie byłoby celowe i wiązałyby się ze znacznym i zbędnym upływem czasu.

Wniosek

Wniosek obrońcy oskarżonego M. G. o uchylene wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec bezzasadności wywiedzionego zarzutu, na uwzględnienie nie zasłużył wniosek dowodowy sformułowany przez obrońcę oskarżonego.

4. **OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU**

1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 7 maja 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 1110/19.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów i przy jednoczesnym braku przesłanek z art. 440 kpk, Sąd Okręgowy utrzymał w mocy treść zaskarżonego orzeczenia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	

1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II III	<p>Sąd Odwoławczy na podstawie art. 29 ust. 2 Prawo o adwokaturze i § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2019, poz. 18) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. W. oraz adw. M. B. po 516,60 zł (w tym 96,60 zł VAT) tytułem obrony z urzędu wykonywanej w imieniu K. B. (1) i M. G.;</p> <p>Bacząc na sytuację materialną oskarżonych na podstawie przepisów art. 624 kpk w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk zwolniono ich od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze określając, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.</p>

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1.
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. B. (1)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 7 maja 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 1110/19.

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2.
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. G.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 7

ustalenie, którego dotyczy apelacja	maja 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 1110/19.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów		

	postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana